

Заступник завідувача відділу організаційної і кадрової роботи дорпрофсожу Ярослав ТРАЧ:

– З Андрієм Андрійовичем ми знайомі вже понад 30 років. Скільки пам'ятаю, Андрій Андрійович завжди працював на таких посадах, які були безпосередньо пов'язані зі спілкуванням із залізничниками. Він працював секретарем комітету комсомолу локомотивного депо Львів-Захід, згодом був обраний головою цехового комітету цього депо. Крім того, я знав його як члена президії райпрофсожу Львівського відділку залізниці (сьогодні це об'єднаний профспілковий комітет Львівської дирекції залізничних перевезень). На той час я вже працював у дорожньому комітеті профспілки і ми з ним часто спілкувалися по роботі.

Ближче ми познайомилися в 1979 році, коли Андрій Андрійович прийшов працювати у виконавчий апарат дорожнього комітету профспілки на посаду завідуючого відділу культурно-масової роботи. Зауважу, чому саме Сенишина запросили на цю посаду. Справа в тому, що всі попередні посади, які він займав, це була робота з людьми, тож коли почали аналізувати, хто б підійшов на посаду завідуючого відділу культурно-масової роботи, то і ті, хто працював у дорожньому комітеті профспілки, і працівники локомотивного депо Львів-Захід, і працівники колишнього райпрофсожу – всі зупинилися на кандидатурі Сенишина – молодого, красивого, енергійного, ініціативного залізничника.

“Довіра трудового колективу – найвища оцінка роботи”

Робота на посаді завідуючого відділом культурно-масової роботи в 1979-1981 роках – це непрості роки становлення Сенишина як керівника високого рівня. Цей відділ вважався одним із найскладніших, адже в його підпорядкуванні були клуби, бібліотеки, кіноустановки, а всі ці підрозділи мали в своєму штаті відповідну кількість людей, які потребували і методичного контролю, і допомоги. Загалом цей період був непростим для країни, люди важко працювали, і тодішні зарплати не назвеш високими. Тоді треба було насамперед якісно організувати відповідну роботу і Андрій Андрійович добре справився зі своїми обов'язками. На цій посаді він блискуче проявив себе як організатор і керівник. Як результат – у 1981 році йому запропонували посаду завідуючого відділу організаційної і кадрової роботи дорпрофсожу, а в 1992-му на альтернативній основі обрали головою дорожнього комітету профспілки.

Андрій Андрійович є людиною високої професійної мобільності й компетентності, неабиякої працездатності, здібний та ініціативний організатор. Він, безперечно, має великий авторитет серед залізничників. Ступінь довіри наших спілчан до нього є настільки високим, що, я думаю, він ще неодноразово виправдовуватиме її успішно завершеними відповідальними справами, допомагатиме вирішувати глобальні проблеми залізниці й соціальні проблеми спілчан.

Окрім цього зауважу, що Андрій Андрійович дуже простий у спілкуванні. Високі посади не змінили його ставлення до роботи і до людей. Як голова дорпрофсожу, він доклав чимало зусиль, щоб профспілкові комітети всіх рівнів на залізниці запрацювали більш ефективно, налагодили конструк-

тивну співпрацю з керівництвом залізниці й керівниками підрозділів, спрямовану на гармонізацію інтересів галузі та її працівників.

Значну увагу голова дорпрофсожу приділяє оздоровленню наших працівників та їхніх дітей. Щорічно оздоровлюємо до 7 тисяч працівників та понад 3 тисячі дітей. З 2007 року на базі пансіонату “Львівський залізничник” у Судаку функціонує реабілітаційний центр для оздоровлення й реабілітації працівників локомотивних бригад.

Андрій Андрійович ніколи не був байдужим до чужого горя. Він організував та брав активну участь у ліквідації наслідків техногенних аварій і стихійних лих, особисто перебував в епіцентрі подій. У 2006 році особисто працював із залізничниками в Алчевську, у 2007 році – не одну добу провів на роботах з ліквідації аварії на перегоні Ожидів-Красне. За його ініціативи при дорожній профспілковій організації створено благодійний фонд “Спілчани”, через який було зібрано та виплачено благодійну допомогу 1558 родинам залізничників на суму 11,7 млн гривень. Окрім цього, він активно співпрацює з керівництвом залізниці та Укрзалізниці у вирішенні виробничих і соціально-побутових питань. Дбає про належне санітарно-побутове обслуговування працівників на віддалених ділянках під час робіт із модернізації колії. У 2008 році Андрій Андрійович був ініціатором створення спеціальних санітарно-побутових поїздів.

У цей теплий і сонячний перший осінній день щиро вітаю Андрія Андрійовича й усю родину Сенишиних з цим чудовим ювілеєм. Бажаю насамперед здоров'я, щастя, добра, миру та злагоди, непохитної віри у власні сили, сповнення задумів та бажань!

Голова профкому БУ-1, член президії дорпрофсожу Орися СИЧ:

“Колеги з інших галузей нам по-доброму заздять”

– Моє знайомство з Андрієм Андрійовичем відбулося в липні 1984 року. Мене, як кандидата на голову профкому БУ-1, було запрошено на співбесіду до завідувача відділом організаційно-масової роботи дорпрофсожу Андрія Сенишина. Розмовляючи зі мною, він цікавився не тільки моїми знаннями зі статуту профспілки, але й моїм ставленням до колег по роботі, особливо до працівників робітничих професій, а також до звичайних життєвих питань. Вислухавши мої відповіді, він усміхнувся й сказав: “Думаю, що Ви будете достойною головою профспілкової організації”. І от профком БУ-1 я очолюю вже 25 років. За роки співпраці можу сказати, що з таким лідером профспілки, як Андрій Андрійович, працювати і легко, і цікаво. З яким би питанням не звернувся до нього, завжди знайдеш підтримку.

Пригадую 1996-1997 роки, будівництво приміського вокзалу у Львові, тоді я виконувала обов'язки заступника начальника будівельного управління, роботи велися взимку, і коли виникла потреба забезпечити працівників гарячим чаєм, їжею, то через півгодини, посеред ночі, ніби з-під землі, з'явилася польова кухня. Як вдалося так оперативно вирішити Андрію Сенишину цю проблему, ніхто не знав. А таких об'єктів, які здавали щорічно в експлуатацію будівельні підрозділи служби, були сотні, і всюди соціальні питання вирішувалися швидко й успішно. Андрій Андрійович був не тільки ініціатором переобладнання житлово-побутових вагонів для працівників, які трудяться на лінійних об'єктах, а й щоденно допомагав вирішувати ті пита-

ня, які виникали у процесі реконструкції вагонів.

Що стосується питання житла, то в 2005 році наша профспілка за ініціативи Андрія Сенишина поставила одне з ключових питань перед керівництвом залізниці про продовження будівництва житлового будинку для залізничників на вулиці Медведецького. І нині там уже живуть люди. За пропозицією голови дорпрофсожу розпочато процес переобладнання гуртожитків.

Профспілка відстоює права спілчан і на державному рівні. За ініціативи голови дорпрофсожу ми відстояли соціальні пільги, гарантовані колективним договором, не погіршено й нашу галузеву угоду. Тому коли колеги інших галузей дізнаються, що я працюю в профспілках залізниці, то по-доброму заздять мені. І це справедливо, бо сьогодні профспілка залізниці під керівництвом Андрія Сенишина має особливо високий авторитет. Тож з нагоди ювілею хочу побажати нашому лідеру, щоб він успішно реалізовував усі свої задуми на профспілковій ниві та в особистому житті.

Головний механік локомотивного депо Львів-Захід Петро РУЧКА:

“З Андрієм Сенишином нас єднає давня чоловіча дружба”

– З Андрієм Андрійовичем ми познайомилися ще учнями залізничного училища, де він навчався в групі на помічника машиніста електровоза, а я – у групі на помічника машиніста тепловоза. Це був далекий 1966 рік. З того часу по життя ідемо разом – я вибрав виробництво, він – роботу з людьми. Андрій Андрійович завжди був серед ініціаторів усіх заходів, що

проводилися в училищі, зокрема: КВНи, різні спортивні змагання. Ми з ним багато в чому були подібними – обидва вихідці зі звичайних родин. Жили ми в гуртожитку дружно з усіма, навіть зі старшими за нас хлопцями, які прийшли в училище після служби в армії. А їхній авторитет треба було вміти заслужити. Вони брали нас із собою розвантажувати вночі вагони зі щебенем, піском та іншими будівельними матеріалами на складах. Працювали ми не гірше за старших хлопців, не сачкували. За вивантаження одного вагона отримували по 15 карбованців, а це на той час були немалі гроші, за які купляли собі одяг, харчі. Також бігали на тренування з футболу, волейболу, встигали вчитися і, не стану приховувати, встигали й до дівчат на побачення. Словом, жили повноцінним студентським життям. У

нашому товаристві був ще один товариш – Роман Дроздовський, тож після училища й служби в армії нас знову звела доля в локомотивному депо Львів-Захід. Разом з Андрієм Андрійовичем були дружбами на весіллі в Романа, потім я був дружною на весіллі в Андрія Сенишина. Нині товаришуємо сім'ями, щоправда зустрічатися вдається лише на великі свята.

З Андрієм Андрійовичем у нас справжня чоловіча дружба. Часто, коли зустрічалися, то думали, як далі жити: щоб не бути останніми ні в роботі, ні в житті. І нам це вдавалося. Коли молодими прийшли в депо, нас поселили у вагончики. Ми й цим були задоволені, адже знали біду, і вважали за щастя, що маємо де переспати, відпочити перед поїздом, словом, раділи життю. Я більше тягив до техніки, до виробництва, Андрій Андрійович

– до людей. Його обрали секретарем комітету комсомолу локомотивного депо, потім головою цехового комітету профспілки депо. У нього змолоду була така риса характеру – аналізувати будь-яку ситуацію, подію, не робити поспішних висновків. Він умів ладити з людьми, знаходив із ними спільну мову, завжди старався допомогти. І життя в нашому депо вирувало: проводилися різноманітні культурно-спортивні заходи. Набутий у депо досвід, організаційний потенціал та бажання працювати не залишилися непоміченими. Андрію Сенишину запропонували працювати в дорпрофсожі, очолити непростий за своїми функціями відділ культурно-масової роботи.

Коли Андрій Андрійович став головою дорпрофсожу, то не зазнався, гонору в нього не побільшало і порозуміння в наших стосунках

не зникло. Він мене підтримував у тих питаннях, які стосувалися покращення умов роботи та відпочинку працівників, технічного стану депо тощо. Я завжди міг із ним обговорити проблемні ситуації, порадитися з того чи іншого питання. Знаєте, не кожному керівнику скажеш правду в вічі, а ми завжди були щирими в наших стосунках. Хоча кожен із нас мав свої думки, своє бачення тієї чи іншої ситуації, але ми завжди вміли вислухати один одного й спокійно вирішували питання. Не кожному в житті щастить на справжніх друзів, мені поталанило. Андрій Андрійович був зі мною у складні моменти мого життя, і я йому за це вдячний. І колись, і тепер прислухаюся до його думки. Фундаментом нашої багаторічної дружби завжди була порядність та чесність. Такою вона буває між справжніми чоловіками.